

Poština plačana v gotovini.

Cena 2-50 Din.

1
OPERA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

Pepelka Angelina

Premijera 12. oktobra 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 12. oktobra 1935

Na pragu nove sezone

Naloge in cilji slovenske opere ostanejo tudi v novi sezoni — osemnajsti po vojni — isti in nespremenjeni kot doslej. Z zadovoljstvom lahko ugotovimo, da smo v poslednjih sezonah storili velik korak naprej v pogledu obnavljanja tako zvanega železnega repertoarja. Z novimi prevodi, skrbno pripravo in opremo so dela, brez katerih operno gledališče še danes ne more izhajati, dobila v marsikaterem pogledu končno veljavno in pravilno odrsko obliko ter doživela ne samo svojo renesanco pri nas, temveč so često delovala kot novine.

Poleg takega utrjevanja starih postojank, ki se bo letos nadaljevalo, pa smo si svesti svoje naloge in dolžnosti, da vzgojimo ansambel in občinstvo v duhu sodobne glasbe ter da vršimo pionirsko delo za uveljavljanje sodobnega repertoarja. V želji, da bi čim bolj zadostili tej svoji želji in potrebi, prinašamo v letošnjem razporedu kar tri najnovejša dela sodobne usmerjenosti, toda povsem različnega stila. So to tri opere treh povsem ločenih in svojevrstnih kulturnih krogov s posebnimi stremljenji: Šoštakoviča »Lady Macbeth«, produkt umetnosti, zrasle v kolektivistični sredini pod vplivom realistične smeri Turjenjeva in Musorgskega; Rocce »Dibuk«, delo romanskega temperamenta, polno fantazije, oplojeno po mehki in nostalgiji, eksotični hebrejski ritualni melodiki, in Wagner-Regenya »Kraljičin ljubljenec«, opera (v pravem smislu besede) delana po vzoru klasičnih mojstrov te umetnostne oblike, prepojene s stvarnostjo germanskega duha.

Zavedamo se dobro vseh težav, ki jih prinaša s seboj uresničenje takega načrta, toda laskamo si, da bo s tem kakor tolikokrat doslej, naš zavod spet dokazal svojo življenjsko silo in umetniško zrelost.

Pri tem delu vabimo na sodelovanje vse, ki jim je res do uresničenja takih ciljev, predvsem pa prosimo pomoči naše občinstvo, brez katerega bi ostalo vse to delo brezplodno.

M. Polič, ravnatelj opere.

Gioachino Rossini

Rossini (* 29. II. 1792.) je zrastel med opernimi ljudmi, ki so v Napoleonovem času v velikih rojih potovali od mesta do mesta. Bil je nezakonski sin edinec lepe sladčičarjeve hčerke Anine Guidarini, ki ni znala ne pisati in ne čitati ter je pela vloge druge pevke na raznih opernih šmirah le po posluhu. Poročila se je z očetom svojega sina šele pozneje. Mali Rossini je imel lep glas in je čisto intoniral. Glasbenega talenta ni podedoval samo po materi, temveč tudi po očetu, ki je bil godbenik v orkestru. Pet let stari Rossini je že začel peti v zboru in služiti denar. Nekega večera je pela v Sini-gagliji slavna primadona svoje kolorature pod vsako kritiko. Nihče se ni upal črhiniti besedice, le od nekod so naekrat začuli glasen deški krohot — bil je mali Gioacchino Rossini, ki se je poredno norčeval iz pevke. Užaljena primadona ga je vlekla k impresariju, da bi mu odmeril za nevljudnost ostro kazen. Ko je impresarij zagledal premeteni dečkov obraz, je pozabil na svojo jezo in dal dečku prav. Dar osvajanja ljudi je Rossiniju ostal vse življenje.

V Bologni je prišel v šolo k padru Martiniju. Tu se je seznanil s Haydnovo in Mozartovo glasbo. Mozart je napravil na mladega Rossinija neizbrisen vtis. »Beethoven je največji«, je rekel enkrat, »ampak Mozart je edini«. Že v 14. letih je bil Rossini imenovan za profesorja petja na glasbeni akademiji v Bologni. Že v tej zgodnjih letih je začel z ljubezenskimi avanturami, ki so se vrstile druga za drugo. Stendhal, ki ga je osebno poznal, pripoveduje, kako so njegova vrata od jutra do večera oblegale princeze, pevke in sobarice. Če sta kedaj dve trčili skupaj, se jim je Rossini, kakor njegov Figaro, gibčno izmuznil, nato pa se norčeval iz njih. V času, ko je v Bologni študiral glasbo in ljubezen, je gostovala tam španska primadona. Bila je sedem let starejša od njega, hčerka nekega učitelja petja, bujna lepota črnih oči in las, tragična pevka velikega sloga: Isabella Colbran. Od tega časa je ta ženska igrala v Rossinijevem življenju veliko vlogo.

Sedemnajstletni Rossini je stopil kot operni skladatelj prvič v javnost v majhnem Teatro Giustiniani v Benetkah z turko (»farso«) »La cambiale di matrimonio«. Od tega časa dalje je pisal opere, drugo za drugo. V osemnajstih letih jih je napisal nič manj kakor 40. Komponiral je izredno hitro, domisleke je stresal na papir kakor iz rokava. Vsa ta plodovitost pa je bila spričo Rossinijevega izrednega talenta še vedno le lenoba. Večkrat so ga impresariji zaprli v sobo, da bi ga prisilili k delu. Komponiral je lahko ob vsakem času in v vsakem razpoloženju. Nekoč je pisal duet še v postelji. Papir mu je padel na tla, ker je bil len, da bi ga pobral, je raje začel znova. »Če bi mi komponiranje delalo količkaj truda, bi nikdar ne postal skladatelj«, je rekel nekoč.

Prve Rossinijeve odrske stvari niso imele posebno velikega uspeha, pozneje pa je zložil dve operi, s katerima je na mah potisnil ob stran in v pozabljene skladatelje tistega časa, ki so nosili imena:

Nicolini, Nasolini, Fioravanti, Pavesi, Farinelli, Tarechi, Gnecco, Carraffa, Paccini, Mosca, Lavigua, Coccia i. dr.

Leta 1813. je bil dne 6. februarja uprizorjen njegov »Tancred« in tri mesece pozneje njegova opera buffa »Italijanka v Alžiru«. Mojster dramatičnega kontrapunkta je stopil na plan. V njegovih arijah, duetih, tercetih, sekstetih in septetih se je razživela italijanska kri v vsèm svojem bistvu. Teško bi si predstavljali velikanskega uspeha, ki ga je imel Rossini takrat s svojimi deli. Rossinijeva melodija je osvojila ušesa in srca vseh Italijanov. Brez železnic, brez brzojava in radia se je z bliskovito naglico razširil Rossinijev sloves po vsej Italiji. Impresarij obeh neapoljskih gledališč je z brzimi

Zvonimira Župevčeva v naslovni vlogi pepelke Angeline.

konji odpotoval v Bologno, da bi pridobil uspešnega skladatelja za svoje gledališče. Prav tako pa je bil srečen tudi Rossini, ko mu je slovit Domenico Barbaia bivši natakar, cirkuški manager, croupier, umetnostni mecen in z zlatom rožljajoči gledališki podjetnik, ponudil 8letni angažma v Neapel z ogromno plačo 12.000 frc. letno in z deležem na vstopnini. Toda moral se je zavezati, da vsako leto napiše 3 opere in jih naštudira.

Rossini je bil 19 let star, ko je prišel v Neapel. Med drugimi znamenitimi pevci je pela v Barbaijevi gledališki družini kot primadona tudi Isabella Colbran, ki je napravila globok vtis že v Bo-

logni na štirinajstletnega Rossinija. Sedaj je bila Barbaieva ljubica in, kakor so govorili, tudi kraljeva. Za njo je pisal Rossini glavne vloge svojih resnih oper. Pet let sta delovala Rossini in Colbran skupaj v Neaplu. Tu pa tam je Rossini pisal tudi za Rim. Ko je komponiral prvič za Rim, je nastala mojstrovina njegovega življenja in italijanske opere buffe: Brivec Seviljski. Prvič je bil uprizorjen 20. februarja 1816. v Teatro Torre Argentina, odkoder je šel zmago-slavno po vsem svetu. Rossini je postal najbolj slaven in češčen skladatelj. Ko mu je bilo 30 let se je odločil vzeti pevko svojih tragičnih glavnih vlog, Isabello Colbran za ženo. Izgubila je sicer svoj glas, a si pridobila znatno premoženje; pripovedovali pa so, da je bil Rossini za denar vedno dovzeten. Poroka je bila 16. marca 1822., že drugega dne je Barbaia zbral vso družbo in jo poslal na Dunaj. Kot pravi gledališki človek, ki je poznal moč senzacij, je hkratu povabil iz Dresdena Carla Marijo Weberja. Istega večera, ko je Weber prvič stopil na dirigentski pult Dvorne opere na Dunaju, je stopil Rossini s prominentnimi člani italijanske gledališke družine v ložo. Naslednje večere so peli Rossinijeve opere takratni najslavnejši italijanski operni pevci. Navdušenje je šlo po vsem mestu, celo Beethoven je bil iznenaden. Rossini je obiskal Beethovna, ki ga je prijazno sprejel. »Čestitam Vam k Brivcu Seviljskemu«, mu je rekel Beethoven. »Kolikor časa bodo živele italijanske opere, toliko časa bodo igrali Vašega Brivca. Ne pišite drugega kakor komične opere. V teh ste velik!«

Na tem dunajskem gostovanju, si je italijanska opera izbojevala zmago nad vso Evropo. Ubogi zagrenjeni Weber je s svojo nemško Euryantho propadel. Začel je pisati članke polne jeze, v katerih je imenoval Rossinija gagaječo gos. Čez štiri leta ga je v Parizu prosil oprostjenja. Na Dunaju je ostal Rossini tri mesece. Od tod je šel s svojo ženo v London; zaslužila sta v sedmih mesecih 175.000 fre. Seznanil se je z baronom Rothschildom, ki je postal pozneje njegov prijatelj in svetovalec v finančnih zadevah. Rossini je pričel špekulirati na borzi, premoženje mu je rastlo, predstavljen je bil kralju, očaral je angleško visoko aristokracijo, njegovi dovtipi so šli od ust do ust. Iz Londona sta se zakonca Rossinija preselila v Pariz. Gospa Colbran-Rossini je popolnoma zgubila svoj glas in ni več nastopala. Rossini je dosegel višek svoje življenjske poti, imenovan je bil za ravnatelja italijanskega gledališča v Parizu i. t. d. z letno plačo 20.000 fre. V tem času je Auber napisal »Nemø iz Portici« (1828.), Meyerbeer »Vražjega Roberta« (1831.), Rossini »Viljema Tella« (1829.). S temi tremi deli je bil položen temelj veliki francoski operi. Rossini je star 37 let in je prepoln domislekov in ustvariteljske moči. V tem trenutku pa je odložil pero in čudežno plodoviti skladatelj ni napisal nobene opere več. Vso drugo polovico svojega življenja, polnih 39 let, je živel v stvariteljski abstinenici. Da ni bila potencia njegove glasbene fantazije še izčrpana, je dokazal s »Stabat mater«, ki jo je napisal v svojem 55. letu, torej 18 let po »Viljemu Tellu«.

Od tega časa dalje je Rossini živel življenje borzijanca. Niti gledališča ni več posečal. Ob sobotah je prirejal doma glasbene večere,

na katere je vabil svoje prijatelje. Kmalu je začel bolehati, v zakonu s 7 let starejšo Colbran je nastopila kriza, ki je naposled končala z ločitvijo. V Aix-les-Bains je srečal poleti l. 1832. Olympijo Pellissier, mlado Francozinjo, ki je postala njegova druga žena in skrbna družica do smrti. Zadnja leta svojega življenja je postal Rossini razdražljiv, bolan in hipohonder, povrh vsega še labjeveren. Bal se je petka in številke 13 — umrl je 76 let star v petek 13. novembra 1868. na svojem posestvu v Passyju. Njegova druga žena ga je preživela za 10 let. Po njeni smrti so izkopali Rossinijeve zemске ostanke in jih na državne stroške prepeljali v Firenco, kjer so jih pokopali v italijanskem Pantheonu v cerkvi S. v Croce poleg Michelangela, Macchiaveellija in Alfierija.

*

Angelina, s pravim imenom »Cenerentola, ossia la bontà in trionfo« (Pepelka ali zmagoslavje srčne dobrote), je komična opera v dveh dejanjih, prvič uprizorjena 25. januarja l. 1817. v Teatro Valle v Rimu. Libreto ji je napisal Ferreti po Etienne-ovi »Cendrillon«, in je posneta po pravljici o Pepelki. V nasprotju z istoimeno opero skladatelja Isouarda, ki je ohranjena v pravljичnem okviru, je Rossini ustvaril umetnino, v kateri prevladuje humor realnega življenja. Rossini jo je napisal eno leto po »Brivcu Seviljskem« ter je imel z njo v Rimu, kakor tudi v Franciji velik uspeh. Na našem odru je Angelina tretja opera nesmrtnega laboda iz Pesara. Po značaju glabe spominja na »Brivca«, včasih srečamo v njej odlomke, ki nam pričajo o velikem sorodstvu obeh umetnin italijanske komične opere. Rossinijeva glasba v Angelini je lahka, brez snovne teže, duhovita polna čistega humorja in vesele razposajenosti. V Rossinijevem času je bila »Angelina« poleg »Brivca« med vsemi deli takratne italijanske operne tvorbe najpogosteje izvajana. Verdi je nekoliko zasenčil Rossinija, v zadnjih letih pa je ta spet prišel do svoje polne veljave in upoštevanja. »Angelino« je priredil Hugo Röhr. Iz izvirne izdaje je črtal nekatere manj zanimive glasbene točke in dodal za začetek druge slike veliko koloraturno arijo iz opere »Semiramis«. V splošnem je ostala »Angelina« tudi v tej novi izdaji takšna, kakor je bila prej: zmagovita s svojo vedrino in srčno dobroto.

Ost:

Rossini: Pepelka Angelina

Kdo ne pozna zgodbe o pepelki, o preganjani in zasramovani siroti, ki je vsem odveč in napoti. To pot jo srečamo v operi, vso okinčano z visokimi toni, čudovitimi koloraturami, za katere bi bila potrebna skorajda Spalanzanijeva Copelija. —

Ne boj se ljubi spoštovani posestnik gledališča — ne boj se, da boš moral gledati, zopet pravljico. Nič podobnega! Gledal boš lahko zadevico, skoraj operetko, vso fino in nežno. Vsa ta Rossinijeva soba v notah je iz najfinejšega porcelana in stoji v najdragocenejših vitrinah. Nič pravljice, kvečjemu prav nakoncu smo naredili mi sami

malo lune in zraka, to pa zato, da konča vse prav posebno slovesno pod koloraturami zvezd.

*

Samo majhno reportažo dovolite. Sezono otvarjajo seveda najprej dame — najprej Angelina, kot že omenjeno preganjana reva v hudo potrغانih capah, z metlo, mlinom in kavo. Pridna je tako, da služi lahko kot vzor vsem bivšim in bodočim gospodinjam. Lase ima še vedno dolge, s prečko po sredi. — Njeno sree — ne ona nima srca — tam je velik kcs dobrote, ki izžareva na vse plati. In zmaga!

Potem imamo dvoje elegantnih punc. Tisbo in Klorindo. Ampak tu velja, da ni vse zlato, kar se sveti. Obe sta mrhe grde, predani pregrešni strasti ženskega spola — nečimurnosti; a še druge čednosti jih dičijo — recimo, lenoba, klepetavost in obrekljivost. Tudi v operah je tako. — Oblečeni sta v žido (novo prosim, pri teh časih) in se zelo lišpata. — Seveda jih poseka Angelina z dobroto in celo lepšo obleko dobi, tako široko iz bele žide (tudi novo, ah, ah kaj vse to stane.) — Ko je opera končana, ostaneta brez moža — jasno Pepelka ga dobi — pravega princa, v belem rokokoku. Princ je jasno tenorist in pregrešno lep.

Da gremo naprej. Stari navihanec Don Magnifiko je tu. V Görnerjevi pravljici o Pepelki se piše za Monteconteccoloruma, tu je samo Don. V tisti pravljici ima grb in v grbu je oslovska butica — v operi pa samo zapoje čudovito o oslovskih sanjah. — Naša vpri-zoritev seveda ne izpusti te ljubeznive prilike — tudi csliča imamo — celo dva — enega na desni in enega na levi. Magnifiko je ves prebrisan in ves revček obubožan. Z eno besedo — kriza ga je zadela na vseh koncih in krajih, pa bi si rad pomagal. In si. Vsaj izgleda tako in on sam vidi vso svojo bodočnost v najbolj pisanih mavricah. Vse to nam razodene zelo lepo spet v ariji, kot se v operi spodobi, lepo v basovskem ključu celo s koloraturami in trilerji.

Zdaj ostane še takorekoč režiser vseh teh zmešnjav, sluga Dandini, ki meša štrene in igra imenitnega gospoda. A gospod ni on, on je samo sluga svojega gospoda, a ta je pa preoblečen za slugo svojega slugo — je pa v resnici princ in zato tenorist, kakor znamo. Če omenim še starega Alidora profesorja in modrijana sem povedal vse, kar je važno vedeti glede osobja te opere.

*

Igramo jo na poskok, malo stare komedije, malo onega, kar dela to opero in mojstra Rossinija tako prikupnega — malo kipečega, ne rečem baš šampanjca, a vsekakor živega srebra. Malo šale, malo kolorature — in zelo mnogo dobre muzike...

Vsebina „Angeline“

Obubožani baron Magnifikus ima dve hčerki, mlajšo Klorindo in starejšo Tizbo, poleg te dveh pa še pohčerjeno Angelino, ki jo vsi trije zapostavljajo, da mora doma opravljati vsa hišna dela. Grad in posestvo baronu zaradi denarne stiske propadata, zato bi si rad pomagal in opomogel z bogato ženitvijo ene svojih dveh hčerk. S

premožnim ženinom bi baron Magnifikus rešil svoj položaj in zagotovil hčerka udobno ter razkošno življenje. O nameri obubožanega barona kmalu zvedo daleč naokrog. Knez Ramiro, ki ravno išče nevesto, sklene obiskati baronovo hišo in zasnubiti najlepšo hčerko, toda ostal bi rad nepoznan, zato pošlje na obisk k baronu svojega vzgojitelja Alidora z nalogo, naj opazuje lastnosti in vedenje obeh hčerk in tudi samega Magnifika. Ko vstopi Alidoro, preoblečen v berača, in poprosi za miloščino, ga Klorinda in Tizba, ki se pravkar pripravljata za obisk snubcev, sprejmeta osorno in zapodita iz hiše. Od barona in svojih ošabnih polsester zapotavljena Angelina pa se usmili berača, ga pogosti in potolaži. Alidoru je všeč skromnost, dobrotu, usmiljenje in tudi čedna zunanost pepelke Angeline. Kneza obvesti o vsem, kar je videl in doživel ter pripravi vse za ogleda na gradu. Knez Ramiro se domisli šale; svojega služabnika Dandinija preobleče v princa, sam pa se preobleče v konjskega hlapca. Tako preoblečena stopita v baronovo palačo, da si ogledata nevesto. Magnifikus in tudi hčerki so očarani od klepetavega in afektiranega Dandinija, Knez Ramiro pa se vname za Angelino, čim jo zagleda. Ne da bi se izdal, kdo da je, se ji skuša približati. Šale še ni konec. Dandini pride še enkrat v baronovo hišo, sedaj preoblečen v odvetnika, ki dokaže baronu, da ima tri hčerke. Baron skuša ves razburjen ovreči odvetnikove trditve in mu hoče dopovedati, da je tretja hčerka že umrla. Ko se slučajno navzoča pepelka Angelina oglasi in potrdi, da je ona tretja hčerka, jo Magnifikus surovo zapodi, odvetniku pa se začne hliniti, da bi zabrisal resnico. Ramiro, Alidoro in Dandini, ki so razkrili baronovo nepoštenost in njegovo neiskrenost, hočejo sedaj z zvijačo dognati resnico. Dandini preobleče pepelko in jo pripelje na slavnost, na katero so povabljeni tudi Magnifikus in njegovi ošabni hčerki Klorinda in Tizba. Na prošnjo in željo vseh navzočih odkrijejo Angelini zastrti obraz. Vsi ostrme ob pogledu na krasotico, najbolj pa Magnifikus in njegovi dve hčerki, ki ne morejo verjeti lastnim očem, da bi bila to pepelka. Magnifikus in njegovi hčerki se vrnejo po končani slavnosti domov, ko pa zagledajo Angelino pri domačem ognjišču, se jim razprši tudi sum, da bi bila lepa neznanka na slavnosti pri knezu pepelka Angelina. Osleparjeni baron Magnifikus in tudi obe hčerki stresejo svojo jezo na ubogo pepelko. Magnifikus, ki mu nakana ni uspela, pokliče Dandinija in ga prosi, da bi mu izdal skrivnost, katero izmed dveh hčera si je izbral knez za nevesto. Dandini se izpove in prizna baronu, da ni knez, temveč samo njegov sluga. Magnifikova jeza je prikipela do vrha. Vse lepe sanje o bogatem zetu, o razkošnem gradu, o dvorjanih in podložnikih, o denarju in zlatu so se razblinile v nič. Vse je izgubljeno; obupan in ponižen se vda v svojo grenko usodo, pepelko in kneza pa prosi odpuščanja. Na prošnjo Angeline in kneza Ramira sprejme kljub vseemu s svojima hčerka povabilo in se udeleži svatbe srečne dvojice. Angelino maščevanje pa je kakor sama pravi: odpuščanje.

Rossini v anekdotah

Nekoč je bil Rossini iznenada povabljen k Napoleonu III. na intimen kraljevski večer. Rossini je prišel v navadni obleki in prosil zato Napoleona oprostčenja: »Pustite to, med kralji ni treba takih obzirov in komplimentov«, ga je potlačil Napoleon.

*

Portugalski kralj, ki je veljal za dobrega čelista, je nekoč, ko se je mudil v Parizu, pokazal Rossiniju nekaj svojih priredb skladb in ga vprašal za mnenje, ki mu ga je Rossini tudi prav odkritosrečno povedal: »Za kralja ni slabo, sicer pa kralji niso nikomur odgovorni za svoja dela.«

*

Pariški skladatelj Mermet, avtor opere »Roland iz Roncisvalla«, je potožil Rossiniju, da je imel pri svoji premijeri smolo. Opera ni uspela, tenor je bil prehlajen, zbor truden, prva pevka nevoljna in dvorana gluha. »Dvorana gluha! Srečen človek!« mu je odvrnil Rossini.

*

Rossini je igral na klavirju iz Wagnerjeve partiture in ves čas kimal z glavo. »Ampak mojster«, ga je opomnil navzoči gospod, »saj imate narobe obrnjeno partituro!« »Vem«, je odvrnil Rossini, »poskusil sem tudi že iz druge strani, pa ne zveni nič boljše.«

*

Rossini je bil strupen sodnik in kritik. Nekdo mu je prinesel svojo skladbo, da bi zvedel sodbo slavnega mojstra. Ko je Rossini pregledal partituro, je rekel: »Veliko lepega in novega je v skladbi, le škoda, kar je novega ni lepo in kar je lepega ni novo.«

03.

Prihodnji operni spored

V teku prihodnjega tedna se uvrsti v operni spored poljudna Puccinijeva opera »Madame Butterfly« v novem prevodu in priredbi kapelnika N. Štritofa. Naslovno vlogo bo pela Z. Gjungjenae, v ostalih vlogah sodelujejo Kogejeva (Suzuki), Gostič (Pinkerton), Janko (Charpless), J. Rus (Goro), Lupša (Yamadori), Petrovič (Bonec), Zupan (komisar). Glasbeno vodstvo in režijo ima N. Štritof.

Prva premijera v opereti pa bo znana klasična francoska opereta »Mam'zelle Nitouche«.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Kolinska

CIKORIJA

KOLINSKA

CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i

i z d e l e k

Kje kupim najboljše in najcenejše moške in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana
STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Selenburgova ul. 6

Pepelka Angelina

Komična opera v dveh dejanjih (šestih slikah). — Besedilo spisal Jakov Peretti. — Vglasbil G. Rossini. — Za sodobni oder predelal Hugo Röhr.

Dirigent: A. Neffat.

Režiser: prof. O. Šest.

Don Ramiro, salernski princ J. Gostič
 Dandini, njegov sluga V. Janko
 Don Magnifico, star plemič J. Betetto k. g.
 Tisba } njegove hčere M. Kogejeva
 Klorinda } I. Ribičeva
 Angelina, njegova pastorka Z. Župevčeva
 Alidoro, prinčev vzgojitelj A. Petrovčič

Nekaj kavalirjev dam. Pastirčki.

1. slika: Pri Don Magnificu. 2. slika: V sobi pri princu. 3. slika: Dvorana pri princu. — Odmor. — 4. slika: Dvorana pri princu.
 5. slika: Pri don Magnificu. 6. slika: Vrt pri princu.
 Po tretji sliki daljši odmor.

Blagajna se odpre ob pol 20.

izetek ob 20.

Konec ob pol 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din	40—
" II. - III. vrste	"	36—
" IV. - VI. "	"	32—
" VII. - IX. "	"	28—
" X. "	"	24—
" XI. "	"	24—
Lože Lože v parterju		120—
" I. reda 1-5		120—
" 6-9		140—

Dodatni ložni sedeži parterju	Din	20—
" I. reda	"	22—
Balkon: I. vrsta	"	24—
" II. "	"	20—
" III. "	"	16—
" I. " balkon	"	20—
" II. "	"	10—

Galerija: Sedeži I. vrste	Din	12—
" II. "	"	10—
" III. "	"	10—
" IV. "	"	8—
" V. "	"	8—
Stojšče	"	2—
Dijaško stojšče	"	5—

VPSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure
 Predpisana taksa za penzije in invalidnost je vračunana v cenah

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

